

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

HET VONNIS VAN DEN ZEEKRIJGSRAAD.

Niet zonder verwondering heb ik de opmerkingen gelezen, welke collega PINKHOF onder „Beroepsbelangen” op bldz. 1891 in het *Ned. T. v. G.* dd. 28 April j.l. maakt.

De onderstelling toch, dat de zieke muiters (dit is de vijand) een klacht tegen den officier van gezondheid (van hun vijand) zouden hebben kunnen indienen, omdat deze zou hebben nagelaten hen gevechtsvaardig te maken tegenover het wettige gezag, is verbijsterend. Nog meer verbijsterend is, dat PINKHOF schijnt te meenen, dat dit gevechtsvaardig maken van den vijand in diens eigen gebied tot de, den officier van gezondheid opgedragen taak behoort. De muiters zelf zouden beter geweten hebben, ook al hadden zij, indien de officier van gezondheid geen doktersdienst bij hen had verricht, inderdaad een klacht ingediend: het zijn brutale heeren, die muiters.

Overigens behoeft naar mijne overtuiging nimmer sprake te zijn van botsing tusschen de plichten van officier en arts; het handhaven van de Krijgstucht door den officier van gezondheid legt dezen geenerlei belemmering in den weg voor de juiste uitoefening van zijne functie als arts.

C. HONIG, officier van gezondheid 2e kl.

Amersfoort, 2 Mei, 1934.

HONIG gaat nog verder dan de Zeekrijgsraad en de advocaat-fiscaal, wier beider bezwaar gold het behandelen van *niet* ernstige gevallen. Waren er ernstige zieken geweest (er was blijkbaar wèl een geweest, maar daarop is de Zeekrijgsraad niet ingegaan), dan zou de Zeekrijgsraad het niet zoo erg hebben gevonden, dat BOS „vijanden” had behandeld.

Aan een klacht van de muiters heb ik niet gedacht, wel aan een klacht van een autoriteit, die het meer eens zou zijn geweest met de stelling van het Hoog Militair Gerechtshof, dat de officier van gezondheid *primair* arts is; een opvatting, die niet alleen bij een onmilitair arts bestaat, maar zelfs door een rechtsgeleerd cavalerie-officier, dr. VON NOSTIZ WALLWITZ in zijn boek *Das militärische Delikt des Ungehorsams*, 1906 wordt verdedigd: „De officier van gezondheid is in de eerste plaats arts, en *alleen omdat hij arts is, is hij officier van gezondheid*. Daarom heeft ook zijn geneeskundige beroepsplicht den *voorrang* boven den militairen plicht van gehoorzaamheid, en als de omstandigheden het onmogelijk maken, beide plichten tot hun recht te doen komen, dan moet hij beslissen ten gunste van de *plichtmatige uitoefening van zijn beroep en tot weigering van gehoorzaamheid*.”

Ik geloof, dat verder pleiten pro of contra thans beter achterwege wordt gelaten, daar BOS inmiddels in beroep is gegaan — en de zaak dus weder sub *judice* is.

H. PINKHOF.

DE RUBRIEK: UIT DE PRACTIJK.

Op de vergadering van 26 April 1934 der afdeling Wageningen en Omstreken las collega F. GERRITZEN uit Lunteren een opstel voor: Over het oprekken van het ostium uteri tijdens de baring”, waarin hij de ervaring van ruim 200 baringen in zijn practijk verwerkt had en dat hij ter plaatsing in de rubriek „Uit de practijk” aan de Redactie van ons *Tijdschrift* had gezonden. Daarna las hij de correspondentie voor, gevoerd naar aanleiding van de weigering der Redactie dit stuk te plaatsen. De weigering was geschied op grond, dat een deskundige, dien de Redactie om advies gevraagd had, het stuk, waaraan dagelijksche temperatuuroptnamen ontbraken, te weinig gedocumenteerd had gevonden in verhouding tot de conclusie.

Hoewel de vergadering ten volle de autonomie der Redactie erkende in het plaat-